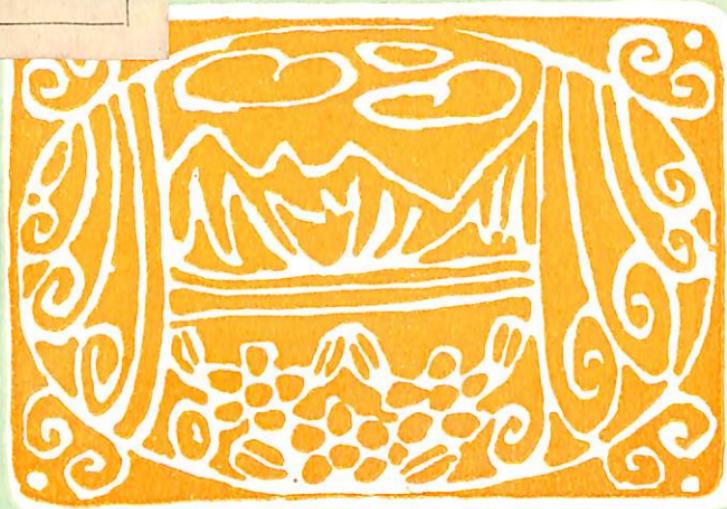

BIBLIOTEKA
SHTETIT

8JH-32
K 95

Kandidatja
e fundit
TREGIME

FADIL KRAJA

8JH-32

K95

FADIL KRAJA

KANDIDATJA E FUNDIT

Tregime

1695

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

NJË NGJARJE E THJESHTË

Pas tetë orësh udhëtimi, aty nga mesnata arrita më së fundi në Fierzë. Bëra një gomë në Çibik që më kushtoi një orë lodhje, prita po aq kohë te shkëmbi i Miliskaut derisa punëtorët e rrugores të hapnin rrugën, që ishte blokuar nga një shembje. Rruga ishte e re, gjithkund malore dhe për më tepër binte një borë e lëmtë, që era e përplaste në xhamet e «Skodës», duke më vështirësuar pamjen. Stekat pastruese nuk e kryenin dot detyrën e tyre, ndaj detyrohesha ta ndalja maqinën dhe herë pas here dilja të pastroja xhamet. Kisha me vete një kuzhinier plak nga Tiranë, që shkonte vullnetar për një vit në veprën e madhe.

Isha i ngarkuar me 50 kuintal oriz. Parku ynë kishte marrë përsipër të mbushte me ushqim të gjitha magazinat e Fierzës. Dimër i thonë, dimri është i pabesë dhe t'i blokon rrugët për javë të tëra ndër këto bjeshkë të larta. Që punëtorët të kishin ushqim të bollshëm, ne, shoferët, udhëtonim ditë e natë, për një muaj të tërë.

Kur arrita më së fundi, zbrita kuzhinierin te kluobi dhe maqinën e çova te magazina. E dija se dò të më shkarkonin menjëherë. Atij që ka qenë në Fierzë,

gjëja e parë që i bie në sy, është se aty nuk ka orar. Kur e do puna, edhe nëpunësit e administratës kthehen në punëtorë shkarkimi.

Kur pashë se filloi shkarkimi, i lashë policngarkesën magazinierit, një djaloshi vendës, tepër energjik dhe shkova në mensë. Ishte e mbyllur, po nuk u dëshpërova. Në Fierzë është një klub që rri hapur natë e ditë për ne, shoferët. Përveç pijeve, gjen diçka edhe për të ngrënë, konserva, djathë. Megjithatë, nuk pata nevojë të haja gjëra të thata. Pasagjeri im nga Tirana po më priste me një dopio pilaf që avullonte dhe me një thelë të madhe mishi përsipër. M'u bë qejfi që ky plak i mirë ishte kujtuar përmua. Sa gjë e madhe është kur të rrëthon respekti dhe mirësia në kantieret e largëta! Harron lodhjen dhe të mbushet zemra me mendime fisnike.

Mora dy gota verë dhe po hanim të kënaqur me kuzhinierin plak, kur hyri në klub magazinieri. Kujtova se po më sillte policngarkesën e firmosur, ndaj e ftova të ulej në tryezë. Po ai qëndronte në këmbë dhe fërkonte duart me sëkëlldi, me turp.

— Si e ke hallin, buçko? — e pyeta.

M'u përgjegj duke i zvarritur fjalët:

— Shoku shofer... unë... i numërova thasët...

— Bukur fort, të dolën 100 thasë?

— Puna është se ... jo 100... dolën 99.

— Gabim, buçko. Janë 100. Shko i numëro edhe një herë — thashë i sigurt, sepse në stacionin hekurudhor të Laçit i kishim numëruar mirë.

Magazinieri përsëri fërkoi duart me turp.

— I numërova tri herë... pastaj i numëroi dhe shefi i llogarisë, që po ndihmonte në shkarkim, edhe inxhinier Feriti, edhe doktori. Dolën 99.

M'u pre oreksi. Kuzhinieri e pikasi tronditjen time dhe foli:

— Ti, shoku magazinier, shko! Ne do të vijmë pas pak.

— Jo — ndërhyra. — Prit, se po vij tan!

— Pastaj, pasi të hamë darkën. Shko ti, shok!

— nguli këmbë tiranasi.

— Mirë — tha magazinieri — dhe më falni që erdha kështu... nuk e dija... ju e kuptioni... jam magazinier... pastaj i ri...

— Shko, shko. Do të rregullohet puna! — qe përgjegjja e kuzhinierit.

Dhe, kur ai mbylli portën pas nesh, kuzhinieri tha:

— Darkën do ta përfundojmë se s'bën. Asgjë nuk fiton, po të mos hash. Hajde, biri im, ha dhe pi me zor. Po e pate zemrën e mirë dhe ndërgjegjen e pastër, thesi me oriz do të gjendet — foli dhe më rrahu supin miqësisht.

— Po këtu nuk është punë zemre dhe ndërgjegjeje — thashë unë. — Gjithë kjo rrugë e gjatë... ndalesat...

— Dyshon se ta ka vjedhur njeri?

— Nuk mund të mendoj ashtu!

— Të ketë rënë rrugës?

— Ndoshta.

— Atëhere do ta gjej ndonjë shofer dhe do ta sjellë. Sidoqoftë mos u mërzit. Ha tani, se u ftoh mishi!

Nuk e di si arrita t'i bindesha kuzhinierit dhe ta goja deri në fund atë darkë të vështirë. Nuk ishte puna te 400 lekët, që do të paguaja për 50 kilogram oriz, se sa te turpi. Nuk doja të mendonin keq për mua, as magazinieri, as shokët e ndërmarrjes, as

kuzhinieri. Nuk më kishte ngjarë kurrë të dilja mangut në ngarkesë, në të dhjetë vjetët e profesionit tim si shofer.

Kuzhinieri më shoqëroi te magazina, ku tani po shkarkonin sheqer. Ishte «Skoda» e Markut, shokut të brigadës. Ai sapo kishte arritur. Më lindi një fill shprese. Ndoshtha Marku e ka gjetur thesin në rrugë.

— Jo! — më tha. — Ti e di se dritat i kam të forta dhe rruga është e ngushtë. Patjetër do ta kisha parë. Mos të ka rënë në hone?

— Hone? Po, gjithë rruga është me hone!

Kjo do të thoshte se duhej të mos shpresoja më.

Shefi i llogarisë, inxhinieri, mjeku, kuzhinieri dhe Marku, më ndihmuan të stivoja thasët, dhjetë e dhjetë. E bëmë punën ngadalë, me sytë katër. Megjithatë stiva e fundit mbetej me 9 thasë.

Ika në klub nga turpi. Ika me vrap. Bora më përplasej në fytyrë, errësira më pengonte ecjen. U rrëzova disa herë, po gjithnjë ngrimesha, bile doja që rruga për në klub të mos kishte fund dhe unë të ecja, të ecja i shoqëruar nga mendimet e mia të rënda, të ecja dhe të mos shikoja asnjeri. I qullur u ula te banaku. Banakieri, që e kishte marrë vesh ngjarjen, nuk më bëri zë, por shkoi te ekspresi dhe më bëri një kafe. Ma zgjati në heshtje.

— Pije të nxehjtë! Të bën mirë. Pije nga unë! — tha.

Fjalët e fundit më ranë si shuplakë. M'u duk se më mëshironte banakieri Nikë. Më dukej se edhe kuzhinieri, edhe shefi i llogarisë, edhe mjeku, edhe inxhinieri, edhe shoku im, Marku, më mëshironin. Desha t'u thosha se nuk kisha nevojë as për kafenë, as për...

Dora e kuzhinierit më preku në sup:

— Qenke i ngutshëm, biri im, nuk bën kështu!
Nuk kemi ardhur këtu për të të mëshiruar, por si shokë, si vëllezër. Gjëra të tilla u ngjasin shoferëve.

— Sa herë ka ndodhur kjo! Mua vetë më ka ndodhur dy herë vjet — gënjeu Marku.

— Pse gënjen? — i thashë. — Po, edhe sikur të të ketë ngjarë ty, pse të më ngjasë edhe mua?

— Ndoshta mund të bëhet një procesverbal dhe...

E shikova rreptë shefin e llogarisë që foli ashtu.
Kujtonte ai se vuaja për lekët!

Ndërhyri mjeku:

— Sidoqoftë, ora është dy pas mesnate. Ti duhet të flesh, shoku shofer! Ne flemë edhe ditën, kurse ti do të udhëtosh përsëri.

Të gjithë qenë të një mendimi me mjekun. Vëtëm unë jo.

— Shkon! — u thashë. — Nuk kam gjumë. Do të rri edhe pak në klub, pastaj do të fle. Në maqinë kam shtratin tim.

Siq duket kuzhinieri i bindi që të më linin vëtëm.
Ata më uruan natë të mirë dhe shkuan.

— Më mbush një gotë raki! — i thashë Nikës.

— Mirë — m'u përgjegj. — Por ama piye ngadalë! Po kërkove për të dytën herë, nuk të jap.

— Do të më japësh se s'bën! Atë punë ke ti.

— Ta dish se nuk të jap! Piye ngadalë, po deshe të mos zihemi bashkë.

E piva ngadalë, por ajo e shkretë një gotë ishte.
E zgjata një orë me pak meze djathi dhe mbaroi. Iu luta Nikës si fëmija. Nuk u zbut.

— Po të të bëj një kafe tjetër. Po deshe çaj...
Kemi edhe salep të ngrohtë valë. Këto piye t'i jap, tjetër mos kërkoh.

— Së paku një konjak!

Më solli kafe. U detyrova të bindesha. Kështu më kaloi ajo pjesë e natës, duke sjellë ndër mend të gjithë rrugën që kisha bërë, që nga Laçi e deri këtu. Asgjë nuk më bënte të dyshoja, se ma kishin vjetdhur orizin. U binda se më kishte rënë në hon. Borë binte, erë frynte, motorri, i sforuar në të përpjetë, bënte zhurmë. Nuk do ta kisha dëgjuar...

Në të zbardhur të ditës, klubi filloi të mbushej me punëtorët e turnit. Kafetë dhe fërneti venin e vinin në banak. Nika nuk kishte kohë të merrej më mua. Biseda dhe shaka në klub. Fityra të qeshura punëtorësh, pelje blu, kafe, bojë mjaltë, ndonjë qëleshe malësori tek-tuk.

M'ua afrua një malësor i parruar, rreth të pesë-dhjetave.

— Ti je ai shoferi që solli orizin mbëmë?

Solla kokën i lodhur dhe iu përgjegja pa qejf.

— Unë jam, e pastaj? Nuk kam vend dhe nuk udhëtoj sot.

Malësori qeshi.

— Ngadalë, bre burrë, mos e merr me yrysh. Prit një herë dhe pyet si e kam hallin, pastaj folë.

— Kam hallet e mia sot.

— Jo, he burrë, se sot hallet qahen së bashku.

U ul në karrige dhe drodhi një cigare. Më shikoi gjatë, pastaj më zgjati dorën e vrazhdë dhe më tundi supin.

— Or mik, orizin ta solla. E ke në magazinë.

M'u bë se nuk e dëgjova mirë. M'u bë se po dremisja dhe po shikoja në ëndërr...

— Cilin oriz solle? — e pyeta.

— Thesin, de, që të kishte rënë rrugës. E gjeta në përrua. Kisha dalë të ngrija kurth pér shqarr në pyll, kur pashë thesin. Mendova se do t'i kishte rënë

ndonjë shoferi. E mora në shpinë dhe e solla këtu.

E shikoja dhe nuk u besoja syve.

— Ku e gjete? Si e solle? Kur e solle! — e mbyta me pyetje.

Ai qeshi pa të keq.

— Ngadalë, se më mbyte! Në Flet e gjeta. Në shpinë e solla. Tash sa e solla. Desha të nisem fill, se kam punë në shtëpi, por ai magazinieri më shtrën-goi të të lajmëroja. Nuk donte të të lajmëronte vetë. «Shko ti!» më tha. Dhe erdha.

E shikoja malësorin e mirë dhe sikur nuk u besoja veshëve. Nga Fleti në Fierzë bëhen 3 orë në këmbë. Ai malësor kishte udhëtar gjithë natën për të ma sjellë thesin e gjetur. Kjo ishte një mrekulli. Nuk dija si ta falënderoja. Çfarë t'i thosha? Bana-kieri bënte kafetë te ekspresi dhe qeshte. I kishte dë-gjuar sa tha malësori. Qeshte i mallëkuari, sigurisht me mua.

— Solle orizin dhe nuk deshe të takoheshe me mua? — i thashë në vend të falënderimit, që më du-kej shumë i vogël dhe, për këtë gjë, nuk e nxirrja dot.

— E pse të takohesha? Nuk ishte gjë e madhe. Orizi ishte i shtetit.

— Pi një kafe me mua — thashë i gëzuar dhe i prekur nga fjalët e malësorit.

— Po bre, si nuk po e pimë një kafe? Na i piq dy, o Nikë! Një me pak sheqer!

Pimë kafetë në heshtje dhe u drejtuam të dy të paguanim. Nika foli:

— Mos u lodhni. Për kafe të tilla nuk ka bana-kier, që i bën zemra të marrë lekë. I keni prej meje! — dhe qeshi përsëri.

U nisëm të dilnim. Në portë ndesha me kuzhi-nierin tiranas. U mata t'i tregoja.

— E di — më tha. — Më treguan. Le që ti kup-tohesh në fytyrë. Po pse të bën përshtypje? Kjo është një ngjarje e thjeshtë. Të tħashħē mbrämë! Ti qenke i ngutshëm, biri im. Nuk i njohke fort mirë njerézit tanë.